

Arrest

nr. 186 406 van 3 mei 2017
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Albanese nationaliteit te zijn, op 20 januari 2017 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 3 januari 2017.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 14 maart 2017 met toepassing van artikel 39/73 van voormelde wet.

Gelet op het verzoek tot horen van 28 maart 2017.

Gelet op de beschikking van 6 april 2017 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 21 april 2017.

Gehoord het verslag van kamervoorzitter M.-C. GOETHALS.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat E. DELVAUX.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Er dient op gewezen te worden dat overeenkomstig artikel 39/73, § 2 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet) aan de verzoekende partij de grond meegedeeld werd waarop de kamervoorzitter steunt om te oordelen dat het beroep door middel van een louter schriftelijke procedure kan verworpen worden. *In casu* wordt het volgende gesteld:

“1.1. Verzoeker dient beroep in tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen houdende weigering van inoverwegingname van een asielaanvraag in hoofde van een onderdaan van een veilig land van herkomst.

1.2. Vooreerst dient opgemerkt te worden dat de bestreden beslissing werd genomen op basis van artikel 57/6/1 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: vreemdelingenwet). Deze bepaling luidt als volgt:

“De Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en Staatlozen is bevoegd om de aanvraag tot erkenning van de vluchtelingenstatus in de zin van artikel 48/3 of tot het bekomen van de subsidiaire beschermingsstatus in de zin van artikel 48/4, die ingediend wordt door een onderdaan van een veilig land van herkomst of door een staatloze die voorheen in dat land zijn gewone verblijfplaats had, niet in overweging te nemen wanneer uit zijn verklaringen niet duidelijk blijkt dat, wat hem betreft, een gegronde vrees voor vervolging bestaat in de zin van het internationaal Verdrag betreffende de status van vluchtelingen, ondertekend te Genève op 28 juli 1951, zoals bepaald in artikel 48/3 of dat er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat hij een reëel risico loopt op het lijden van ernstige schade, zoals bepaald in artikel 48/4.

Een land van herkomst wordt als veilig beschouwd wanneer op basis van de rechtstoestand, de toepassing van de rechtsvoorschriften in een democratisch stelsel en de algemene politieke omstandigheden kan worden aangetoond dat er algemeen gezien en op duurzame wijze geen sprake is van vervolging in de zin van het internationaal Verdrag betreffende de status van vluchtelingen, ondertekend te Genève op 28 juli 1951, zoals bepaald in artikel 48/3 of dat er geen zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat de asielzoeker een reëel risico loopt op het lijden van ernstige schade, zoals bepaald in artikel 48/4. Hierbij dient onder meer rekening te worden gehouden met de mate waarin bescherming geboden wordt tegen vervolging of mishandeling door middel van:

- a) de wetten en voorschriften van het land en de wijze waarop deze in de praktijk worden toegepast;
- b) de naleving van de rechten en vrijheden neergelegd in het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden, het Internationaal Verdrag inzake burgerrechten en politieke rechten of het Verdrag tegen foltering, in het bijzonder de rechten waarop geen afwijkingen uit hoofde van artikel 15, § 2, van voornoemd Europees Verdrag zijn toegestaan;
- c) de naleving van het non-refoulement beginsel;
- d) het beschikbaar zijn van een systeem van daadwerkelijke rechtsmiddelen tegen schending van voornoemde rechten en vrijheden.

De beoordeling of een land een veilig land van herkomst is dient te steunen op een reeks informatiebronnen waaronder in het bijzonder informatie uit andere lidstaten van de Europese Unie, de Hoge Commissaris van de Verenigde Naties voor de Vluchtelingen, de Raad van Europa en andere relevante internationale organisaties.

Op gezamenlijk voorstel van de minister en de minister van Buitenlandse Zaken en nadat de minister het advies van de Commissaris-generaal voor Vluchtelingen en de Staatlozen heeft ingewonnen, bepaalt de Koning, bij een besluit vastgesteld na overleg in de Ministerraad, ten minste eenmaal per jaar de lijst van veilige landen van herkomst. Deze lijst wordt meegedeeld aan de Europese Commissie.

De in het eerste lid bedoelde beslissing wordt met redenen omkleed met vermelding van de omstandigheden van de zaak en moet getroffen worden binnen een termijn van vijftien werkdagen.”

Artikel 1 van het Koninklijk besluit van 3 augustus 2016 tot uitvoering van het artikel 57/6/1, vierde lid, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, houdende de vastlegging van de lijst van veilige landen van herkomst, luidt als volgt:

“De volgende landen worden aangewezen als veilig land van herkomst in de zin van artikel 57/6/1, vierde lid, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen :

- Albanië
- Bosnië-Herzegovina
- Georgië
- Voormalige Joegoslavische Republiek Macedonië
- India
- Kosovo
- Montenegro
- Servië”

1.3. Artikel 57/6/1 van de vreemdelingenwet belet de verzoekende partij niet om aan te tonen dat er, wat haar betreft, een gegronde vrees voor vervolging bestaat in vluchtelingenrechtelijke zin, zoals bepaald in artikel 48/3 van de vreemdelingenwet of dat er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat zij een reëel risico loopt op het lijden van ernstige schade, zoals bepaald in artikel 48/4 van diezelfde wet. Het is in casu duidelijk dat verzoeker afkomstig is van een veilig land in de zin van artikel 57/6/1 van de vreemdelingenwet, met name Albanië, en dat er bijgevolg een vermoeden geldt dat er in hoofde van de asielzoeker geen vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade aanwezig is.

Het is aan verzoeker om met duidelijke en substantiële redenen aan te tonen dat ondanks zijn afkomst van een veilig land, zijn land van herkomst in specifieke omstandigheden niet als veilig kan worden beschouwd en dit dus in afwijking van de algemene situatie aldaar. De bewijslast in casu rust derhalve op verzoeker.

1.4. Uit de bestreden beslissing blijkt dat de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen op een uitgebreide gemotiveerde wijze tot de conclusie komt dat uit de verklaringen van verzoeker niet blijkt dat er, wat hem betreft, een gegronde vrees voor vervolging bestaat in vluchtelingenrechtelijke zin zoals bepaald in artikel 48/3 van de vreemdelingenwet of dat er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat hij een reëel risico loopt op het lijden van ernstige schade, zoals bepaald in artikel 48/4 van diezelfde wet.

De commissaris-generaal stelt in casu vast dat geen enkel geloof kan worden gehecht aan verzoekers relaas betreffende de bloedwraak.

De Raad stelt vast dat verzoeker in voorliggend verzoekschrift geen ernstige poging onderneemt om de motieven van de bestreden beslissing te verklaren of te weerleggen. De Raad benadrukt dat het aan verzoeker toekomt om deze motieven aan de hand van concrete elementen en argumenten in een ander daglicht te plaatsen, waar hij echter manifest in gebreke blijft. Hij beperkt zich immers tot het beknopt uiteenzetten van theoretische beschouwingen, het formuleren van algemene beweringen en kritiek, en het op algemene wijze tegenspreken van de gevolgtrekkingen van de commissaris-generaal, waarmee hij echter deze bevindingen niet weerlegt, noch ontkracht.

Dergelijk algemeen verweer vanwege verzoeker is niet dienstig om de motieven van de bestreden beslissing, die draagkrachtig zijn, steun vinden in het administratief dossier en betrekking hebben op de kern van zijn asielrelaas, te ontkrachten.

1.5. Bijgevolg blijkt niet duidelijk dat verzoeker redenen heeft om te vrezen te worden vervolgd in vluchtelingenrechtelijke zin of dat er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat hij een reëel risico op ernstige schade loopt in geval van terugkeer naar Albanië."

2. Door een verzoek tot horen in te dienen, maakt de verzoekende partij kenbaar dat zij het niet eens is met deze in de beschikking opgenomen grond (zij wordt overeenkomstig artikel 39/73, § 3 van de vreemdelingenwet immers geacht met deze grond in te stemmen wanneer zij niet vraagt gehoord te worden). In dit kader dient te worden benadrukt dat het verzoeken om een hoorzitting om alsnog zijn visie kenbaar te maken de enige functie van het verzoek tot horen is (cf. Wetsontwerp van 6 december 2010 houdende diverse bepalingen (II), Memorie van toelichting, *Parl.St.* Kamer, 2010-2011, nr. 53 0772/001, 25, 26) en dit verzoek zodoende niet mag beschouwd worden als een bijkomende memorie. Bovendien dient erop gewezen te worden dat het verzoek tot horen er niet toe strekt aan de verzoekende partij de mogelijkheid te geven onvolkomenheden in het verzoekschrift, hetzij deze waarop in de beschikking overeenkomstig artikel 39/73, § 2 van de vreemdelingenwet precies gewezen wordt, hetzij andere, alsnog recht te zetten. Ook het betoog ter terechtzitting vermag dit niet te doen.

3.1. De verwerende partij is niet ter terechtzitting verschenen.

3.2. Artikel 39/59, § 2 van de vreemdelingenwet bepaalt als volgt:

"Alle partijen verschijnen ter terechtzitting of zijn er vertegenwoordigd. Wanneer de verzoekende partij noch verschijnt noch vertegenwoordigd is, wordt het beroep verworpen. De andere partijen die niet zijn verschenen of niet vertegenwoordigd zijn, worden geacht in te stemmen met de vordering of het beroep. In elke kennisgeving van een beschikking tot vaststelling van de rechtsdag wordt melding gemaakt van deze paragraaf."

Artikel 39/59, § 2, van de vreemdelingenwet houdt niet in dat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen op grond van de afwezigheid van de verwerende partij ter terechtzitting verplicht zou zijn het beroep gegrond te verklaren en aldus de verzoekende partij te erkennen als vluchteling of haar de subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen. Evenmin houdt deze bepaling een omkering van de bewijslast in. Zij heeft enkel tot gevolg dat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen de eventuele excepties en het verweer ten gronde in de nota met opmerkingen van de verwerende partij niet dient te beantwoorden (RvS 13 mei 2014, nr. 227.364; RvS 13 mei 2014, nr. 227.365).

4.1. Ter terechtzitting alwaar verzoekende partij uitdrukkelijk wordt uitgenodigd te reageren op de beschikking van 14 maart 2017, voert verzoekende partij aan dat zij in een moeilijke situatie is opgegroeid en naar België is gevlucht in de hoop op een betere situatie om op te groeien en een betere toekomst. Verzoekende partij wijst er op dat zij verschillende stukken heeft ingediend ter ondersteuning van haar asielrelaas en haar vrees voor vervolging en dat daarmee rekening dient gehouden te worden.

Verzoekende partij vervolgt dat er wel vraagtekens kunnen gesteld worden bij Albanië als veilig land en dat *in casu* rekening moet gehouden worden met het preciaire statuut van de minderjarige. Op de vraag om wat toelichting te geven, stelt verzoekende partij dat het economisch slecht gaat, dat zij het moeilijk kan uitleggen, en dat zij slachtoffer dreigt te worden van een bloedwraak omwille van een moord die haar oom pleegde in 1998.

4.2. De Raad stelt vast dat verzoekende partij geen concrete elementen bijbrengt die afbreuk doen aan de in bestreden beslissing gedane vaststellingen en de in de beschikking van 14 maart 2017 opgenomen grond. Verzoekende partij beperkt zich in wezen louter tot het volharden in haar asielrelaas, zonder dat zij daadwerkelijk haar opmerkingen aangaande de desbetreffende vaststellingen formuleert. Dat geen rekening werd gehouden met de stukken die zij heeft ingediend ter ondersteuning van haar asielrelaas en haar vrees voor vervolging, kan niet ernstig worden volgehouden. Zo stelt de commissaris-generaal op goede grond het volgende vast:

“Vooreerst kan erop gewezen worden dat uw houding niet in overeenstemming gebracht kan worden met of niet getuigt van een gegronde vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie of het bestaan een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals voorzien in de definitie van subsidiaire bescherming. Uit uw persoonlijke Facebookpagina blijkt immers dat u reeds begin april 2016 in Servië bent geweest. Daarnaast duiken er verschillende foto's van u op in mei en juni 2016 in Duitsland en verschijnen de eerste vermeldingen van u in België reeds op 19 juni 2016. Dit alles terwijl u aanvankelijk verklaarde pas op 22 juni 2016 Albanië te hebben verlaten om naar België te komen (CGVS p. 10), de grens nooit eerder te hebben overgestoken, met uitzondering van jullie verhuis naar Kosovo (CGVS p. 8), en nooit in een ander land dan Albanië, Kosovo of België voor een langere periode te hebben verbleven, ook niet onderweg (CGVS p. 8, 11). Pas na overleg met uw voogd en advocaat gaf u uiteindelijk toe dat u reeds vroeger Albanië heeft verlaten (CGVS p. 18). U trachtte aldus de Belgische asielinstanties intentioneel te misleiden. Gelet op voorgaande rijzen ook ernstige bedenkingen bij uw bewering uw paspoort in België kwijtgeraakt te zijn (CGVS p. 10) en rijst het vermoeden dat u uw paspoort niet wenst neer te leggen, omdat hierin mogelijks informatie (zoals in- en uitreisstempels) te lezen staat die slechts moeilijk met de inhoud van uw verklaringen op het Commissariaat-generaal in overeenstemming te brengen zijn. Tevens blijkt dat u aldus een tweetal maanden in Duitsland verbleef zonder daar asiel aan te vragen. Gevraagd naar de reden hiervoor, luidde het antwoord dat u liever Frans spreekt en daarom naar België bent gekomen (CGVS p. 19). Deze uitleg volstaat niet. Van een persoon die daadwerkelijk risico loopt op vervolging of ernstige schade in zijn land van herkomst kan immers redelijkerwijs worden verwacht dat hij of zij na aankomst in een derde land zo snel mogelijk een beroep doet op de bevoegde autoriteiten voor het verkrijgen van bescherming. Dit alles komt uw algemene geloofwaardigheid niet ten goede.

Hoe dan ook, u verklaart dat u uw land verlaten heeft omdat uw familie sinds 1998 in bloedwraak verwickeld is. Er dient echter vastgesteld te worden dat u niet aannemelijk gemaakt heeft dat u en uw familie de afgelopen jaren, en dit tot op heden, nog steeds in bloedwraak verkeren.

Zo kan u weinig of niets vertellen over de bloedwraak die ontstond na de moord die uw oom in 1998 pleegde. U kan geen enkele voornaam geven van de rivaliserende familie en beweert dat de familienaam Malaj is (CGVS p. 13). Uit de documenten die u neerlegt, blijkt echter dat het niet zou gaan over de familie Malaj, maar wel over de familie Agaj. De essentie van een bloedwraak is echter dat u weet wie u vreest. Uit de op het Commissariaat-generaal beschikbare informatie blijkt immers dat, door het publiekelijk karakter van de wens tot bloedwraak elke bij de bloedwraak betrokken persoon op de hoogte is van het bestaan van de wraak, van de identiteit van de wraaknemer(s) en van de motieven van de wraak. Uw jonge leeftijd is in casu geen verzachtende omstandigheid, daar van een vijftienjarige redelijkerwijs verwacht mag worden dat hij zich informeert over de feiten, zeker wanneer hij op grond hiervan naar het buitenland wordt gestuurd om er asiel te vragen.

Ook stroken uw verklaringen over uw leven en dat van uw gezin geenszins met de gang van zaken bij bloedvetes. Zo is het bevreemdend dat zowel uw vader als uw moeder niet werkten vanwege de bloedwraak (CGVS p. 6), daar in een werkelijk geval van bloedwraak de vrouwen net de enige personen zijn die nog kunnen instaan voor de levensvoorzieningen van het gezin, aangezien zij zelf niet gevisieerd worden. Verder is het hoogst opmerkelijk dat jullie na een periode van twee jaar in Kosovo in veiligheid te hebben doorgebracht, terugkeren naar jullie huis in Albanië, omdat uw vader graag in zijn eigen huis wou wonen (CGVS p. 4). Voor personen die werkelijk in een bloedwraak gevisieerd worden, is het immers een uiterst risicovolle onderneming zich opnieuw in Albanië in hun dorp van herkomst te vestigen. Hetzelfde geldt bovendien voor het gedrag van uw broer Jetmir, die recent nog Albanië verliet en weer terugkeerde. Uit uw verklaringen blijkt daarenboven dat u noch uw broers daadwerkelijk opgesloten leefden zoals dit door de kanun, volgens dewelke alle door de wraaknemers gevisieerde mannen zich verplicht thuis opsluiten uit angst te worden gedood, wordt voorgeschreven.

Zo vermeldt u dat uw broers als het nodig is wel nog kleren gaan kopen en 's avonds soms nog het huis verlaten (CGVS p. 15). Ook blijkt dat uw beide broers hun middelbare school wel zonder problemen afmaakten en dat uw oudste broer Kujtim in Tirana zelfs heeft kunnen verder studeren. Uw uitleg dat Kujtim hiermee een risico nam, maar dat hij door bodyguards werd begeleid en dat er dus niets gebeurd is (CGVS p. 15, 17), overtuigt niet daar dergelijke houding waarbij men zich gedurende meerdere jaren van studies frequent publiekelijk vertoont hoegenaamd niet in overeenstemming is met het risico dat men, zelfs al zou men door bodyguards vergezeld worden, loopt gedood te worden in de vete. Los van wat af te leiden valt uit uw eigen verklaringen, worden de beweringen dat u werd tegengehouden om naar buiten te gaan enerzijds (CGVS p. 13) en dat uw broer Kujtim sinds zijn terugkeer uit Tirana binnen leeft in Tropojë anderzijds (CGVS p. 15) ondermijnd door jullie beider Facebookpagina's. Op uw eigen Facebookpagina zijn immers meerdere foto's te zien van u op openbare plaatsen in de periode dat u nog in Albanië was. Uw broer Kujtim zijn Facebookpagina geeft vooreerst aan dat hij in Tirana woont, en wijst daarenboven allesbehalve op een opgesloten levensstijl zoals verwacht wordt van personen die gevisieerd worden in een bloedwraak. Wanneer u geconfronteerd werd met de Facebookpagina van uw broer komt u niet verder dan te beweren dat het foto's uit zijn studententijd zijn (CGVS p. 18), doch dit is een weinig plausibele verklaring, gezien de foto's allemaal recent gepost zijn en u verklaart dat uw broer reeds een à twee jaar afgestudeerd is (CGVS p. 7). Daarnaast valt dergelijke houding van uw broer hoe dan ook niet te rijmen met een werkelijke actuele bloedwraak.

Tot slot kan ook aan de recente bedreigingen aan uw adres op school geen enkel geloof gehecht worden. Daar deze zouden voortvloeien uit de door u beweerde bloedwraak, maar er aan het actuele karakter van deze vete geen enkel geloof gehecht kan worden, komt ook de geloofwaardigheid van de bedreigingen die u persoonlijk zou hebben ervaren in 2016 fundamenteel op de helling te staan. Dat dit het geval is, wordt nog extra bevestigd door de vaststelling dat uw verklaringen hierover afgelegd op het Commissariaat-generaal geenszins overeenstemmen met uw verklaringen afgelegd op de Dienst Vreemdelingenzaken. Op de Dienst Vreemdelingenzaken beweerde u namelijk dat u in januari 2016 moest stoppen met school omdat uw vader u de raad gaf niet meer te gaan uit angst dat u vermoord zou worden. Wanneer u vervolgens gevraagd werd of er een concrete aanleiding was waarom uw vader u niet meer naar school wilde laten gaan, antwoordde u dat u groter werd en dat de mensen misschien zouden denken dat u ouder was dan 15 jaar en dat u dan vermoord zou kunnen worden. U repte met geen woord over enige dreigbrief (vragenlijst CGVS ingevuld op de DVZ d.d. 6 september 2016 vraag 3.5). Op het Commissariaat-generaal stelde u dan weer dat u in 2016 meerdere dreigbrieven kreeg op school, soms ook met een kogel erin, en dat u hierom één à twee maanden voor uw vertrek – dat u toen nog situeerde in juni 2016, wat erop wijst dat u het niet had over januari 2016 - uw studies moest stopzetten (CGVS p. 4, 9, 12-13). Bovendien verklaarde u op het Commissariaat-generaal dat u pas vanaf uw 18e echt risico loopt, dat er u nog twee jaar niets gaat overkomen (CGVS p. 19), wat dan weer haaks staat op uw verklaringen op de Dienst Vreemdelingenzaken waar u duidelijk maakte dat de leeftijd van 15 een kantelpunt is voor het risico op problemen in de vete (vragenlijst CGVS ingevuld op de DVZ d.d. 6 september 2016 vraag 3.5). Geen van beide door u vermelde leeftijden is overigens aan de orde bij vetes: informatie geeft aan dat kinderen onder de 16 volgens de kanun in principe niet gevisieerd mogen worden.

Gelet op alles wat voorafgaat, kan aan uw vluchtrelaas geen enkel geloof gehecht worden.

De door u neergelegde documenten kunnen geen ander licht werpen op deze appreciatie. Uw geboortetest, het attest van gezinssamenstelling en de puntenbrief bevestigen louter uw persoonsgegevens en studieresultaten, waaraan in casu niet getwijfeld wordt. De getuigenverklaring gaat over een verblijf in Kosovo, meer kan er door de slechte leesbaarheid niet uit worden opgemaakt. Het deels slecht leesbare uittreksel uit een tekst over de kanun heeft – voor zover leesbaar - geen betrekking op u persoonlijk. Het internetartikel van de New York Times bewijst enkel dat de familie Sylaj in bloedwraak verwickeld is nadat een persoon genaamd Chel Sylaj een moord gepleegd heeft, doch dit document dateert reeds van 1998 en toont geenszins aan dat die vete nog actueel zou zijn en dat u en uw gezin de afgelopen jaren persoonlijk gevisieerd zouden zijn. De verschillende verklaringen die staven dat uw gezin actueel wel in bloedwraak zou verkeren, met name de verklaringen van het dorps hoofd, van een verzoeningscommissie en van uw school, hebben geen bewijswaarde. Uit de informatie beschikbaar op het Commissariaat-Generaal blijkt dat dergelijke documenten van verzoeningsorganisaties en lokale besturen gemakkelijk op frauduleuze wijze te verkrijgen zijn. Bovendien dienen dergelijke documenten, om bewijskrachtig te zijn, ondersteund te worden door geloofwaardige verklaringen, wat hier niet het geval is."

Waar verzoekende partij vervolgt dat er vraagtekens kunnen gesteld worden bij Albanië als veilig land, dient er op gewezen te worden dat de Raad niet bevoegd is na te gaan of een land al dan niet terecht voorkomt op de lijst met veilige landen. Bovendien betreft het een weerlegbaar vermoeden.

Het komt aan de asielzoeker toe om duidelijke en met substantiële redenen aan te tonen dat zijn land van herkomst desondanks in zijn specifieke omstandigheden en in afwijking van de algemene situatie aldaar niet al veilig kan worden beschouwd en dat hij in zijn land van herkomst daadwerkelijk wordt vervolgd of een reëel risico loopt op ernstige schade. De bewijslast rust *in casu* op de verzoekende partij. Zij dient dan de aangevoerde vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade *in concreto* aan te tonen. Verzoekende partij blijft hier echter, gelet op de in de bestreden beslissing pertinente vaststellingen, manifest in gebreke.

Dat *in casu* geen rekening zou zijn gehouden worden met het precaire statuut van de minderjarige, wordt evenmin aangenomen. De Raad stelt immers vast de asielaanvraag van verzoekende partij individueel werd benaderd waarbij rekening werd gehouden met de concrete situatie in het land van herkomst alsook met de individuele elementen aangebracht door verzoekende partij, waaronder haar minderjarigheid. Verzoekende partij brengt geen concrete gegevens bij waaruit het tegendeel blijkt.

De argumentatie van verzoekende partij dat het economisch slecht gaat in Albanië en zij hoopt op een betere toekomst in België, betreft een motief van economische aard en valt op zich niet onder het toepassingsgebied van de artikelen 48/3 en 48/4 van de vreemdelingenwet.

5. Derhalve wordt geen afbreuk gedaan aan voormelde in de beschikking aangevoerde grond. Bijgevolg blijkt niet dat verzoekende partij redenen heeft om te vrezen te worden vervolgd in vluchtelingenrechtelijke zin of dat zij een reëel risico op ernstige schade loopt in geval van terugkeer naar Albanië.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel.

Het beroep wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op drie mei tweeduizend zeventien door:

mevr. M.-C. GOETHALS,

kamervoorzitter,

mevr. A.-M. DE WEERDT,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

A.-M. DE WEERDT

M.-C. GOETHALS